

Kétszer' röviden bólintott a király és intett, hogy a barát távozhat. Arany mosdótálát kérte, hogy szokásához híven, kezét, orcáját megmosva mehessen a templomba, ahol gyónnia, áldoznia kell...

*

... Két hónap és tizennyolc nap múlva Pető ispán Pólából érkezett levéltekeresztet göngyöltett ki. László karosszékében ült, s félfigyelemmel, messze kalandozó gondolatok között, de olykor csöndesen földerülő orcával rá-rábólintva hallgatta azt, amit már tudott, s amit szájtató megdöbbenéssel olvasott Pető:

„... úgy mondják azok a barátok, akik véle voltak, nevezetesen Pál és Franciscus, pólai remeték a Szent Adalmeus rendjéből, hogy pontosan azon a napon, mikor én a székesfehérvári templom lépcsőjén Tereád várakozván, az ő képviselőjében feléd nyújtottam a kezemet, pontosan abban az órában halt meg — úgy lehet Uram —, mert nagy az Isten kegyelme irántad, hogy abban a percben halt meg, mikor Te, — engedje meg Fényességed, hogy emlékeztesselek, — megtántorodtál ott a templomkapuban. Parancsolatod szerint elvittem a kardot, de miután már csak a sírját találtam, — jeltelen sírját a tengerparton...”

László felemelte kezét és közbeszólt: — ... a sírjához tűztem le, a lába felől...

Pető összeresztent:

— Olvastad már e levelet, Uram? Nem volt felbontva és ezt írja, betű szerint ezt: „A sírjához tűztem, a lába felől...”

A király szórakozottan elnézett Pető feje felett.

Az akadozva olvasta tovább, s fejezte be a pólai barát levelét:

— „... azt mondják Pál és Franciscus szerzetesek, hogy imádkozva halt meg, arcán mosollyal, és ezek voltak az utolsó szavai: „Nem akartam elfogadni a szeretetet. Tőle nem. Jézusom, visszaadom Neked, Szent Anyád lába elé teszem le. Nála legyen, hogy megsokszorozódva mindketten — ő, László és én, Salamon — részesülhessünk belőle. Ezeket mondotta, aztán sokáig mintha aludt volna. De egyszer még álmában fölsírt: „Szűz Anyám, vedd el tőlem a terhet! Téged ütöttelek meg, mikor anyámra ütöttem!” — Ezt mondta utoljára, ezek voltak utolsó szavai, de ezt én nem értem, Uram. Te bizonyára igen. Nagy és fényességos a Te elméd...”

A király az ablak felé nézett. Sóhajtott, aztán intett Pető ispánnak, hogy bontsa ki a következő levelet.

BÁRDOSI NÉMETH JÁNOS

Az égő csipkebokor

KODOLÁNYI JÁNOS EMLÉKÉNEK

*Pokol tombol, ahogy forgatom
életed szörnyű planétáját,
ennyi kint, lázat, jaj, ki ért meg,
kegyetlen bilincs, amit hordasz.*

*Talán, ha Ady gyötrődött így,
viaskodva a démonokkal,
szaturnuszi izzás a lelked,
felfogni szinte lehetetlen.*

*Akarattyan a csillagokra
szívszorongva úgy néztél este,
tűnődve érted-e a titkát
Gílgamesnek, Mózes szavának?*

*Merev görcsökben kezed, lábad
úgy zsibbadt össze fájdalommal,
de daloltál, mert dalolni kell:
zengett az égő csipkebokor!*

*S ég, zeng azóta mindörökre
meg-megújuló fényvel, lánggal,
mutatva végtelen az Isten
és végtelen maga az ember.*